

[Hans Thyge Jacobsen.]

Ordførere for Regeringspartierne lydt nogen som helst Benægtelse af det af det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven fremførte og det, som jeg for dette Lovforslags Vedkommende fremfører.

Naar derfor jeg og mit Parti ikke ønsker at tage Medansvaret for dette Lovforslags Vedtagelse, skyldes det dette ganske naturlige og selvfølgelig, at vort Medarbejde paa dets endelige Udformning ikke har kunnet finde Sted, at vi altsaa overfor dette, der fra Aftalepartiernes Side — Sandheden i Ære — fremtræder som et Diktat, ikke har kunnet opnaa saadan Imødekommenhed, at de Mangler af saglig Natur, hvorunder Lovforslaget efter vor Opfattelse lider, har kunnet afhjælpes.

Jeg skal omtale disse i en vis Udstrækning.

Det første, jeg anklager dette Lovforslag for, er, at det taler ikke Sandhed om sig selv, og man taler ikke Sandhed om det, naar man vil hævde, at Aldersrenten fremdeles er vederlagsfri her i Danmark. Der træffes i dette Lovforslag Bestemmelser om nye Vederlag og om disse nye Vederlags Størrelse. Jeg nævner dem igen: 2 Kr. 50 Ø. for hver Mand og Kvinde til den Sygekasse, vedkommende er bidragydende Medlem af, og hvis han er nydende Medlem, det sædvanlige Kontingent; for det andet 6 Kr., henholdsvis 7 Kr. 20 Ø. efter 21 Aars Alderen for hver Mand og Kvinde i Landet til Invalidforsikringsfonden. Hertil maa føjes den øgede Præmieindbetaling paa 1,2 Mill. Kr., der fordres af Arbejdsgiverne. I alt udskrives der ved dette Lovforslag i nye, øgede Bidrag fra de forsikrede, 8 450 000 Kr.

Naar jeg da betragter Virkningerne af denne Udskrivning, Virkningerne for det offentlige, saa fremgaar det jo til Evidens, at det offentlige sparer i Tilskud til Invalidforsikringsfonden 3,6 Mill. Kr. Det er altsaa den første Virkning af den forhøjede Præmieudskrivning. Og ser jeg paa det økonomiske Slutresultat for de Ændringer, som her finder Sted i hele vor Forsikringslovgivning, Sygekasser, Invalidforsikring, Aldersrenteforsikring og Ulykkesforsikring, saa stiller det sig paa følgende Maade: der finder en Udgiftsforøgelse Sted paa i alt 8,6 Mill. Kr., — forhøjede Aldersrentesatser, øgede Tilskud til Sygekasserne o. s. v. Af disse

8,6 Mill. Kr. skal de forsikrede tilvejebringe i øgede Præmier de 8 Mill. Kr., idet jeg her medtager Arbejdsgivernes forhøjede Bidrag. Der bliver altsaa ved denne Forhøjelse af Udgifterne kun for det offentlige en Merudgift paa 0,6 Mill. Kr. Og saa kommer man fremdeles og siger, at Aldersrenten er vederlagsfri!

Man har saa fordelt denne øgede Udgift paa det offentlige saaledes, at man lader Statskassen spare 520 000 Kr. og lader Kommunerne faa en forhøjet Udgift paa 1 151 000 Kr. Og nu understreger jeg saa stærkt, som det er mig muligt, at hvis man ikke havde gjort dette, hvis man ikke havde krævet disse øgede nye Præmier, saa vilde det offentliges Udgifter med de her foreslaaede Satser for Aldersrente og Invalidrente og i øgede Sygekassetilskud være blevet betydelig større. Nu frigør man det offentlige for disse øgede Udgifter ved øget Præmieudskrivning. Man har fra den højtærede Ministers Side udøvet en beundringsværdig Posteringskunst, og det er ikke blot den højtærede Minister, men det er Udvalgsflertalspartiernes Medlemmer, som her har baade Ære og Ansvar. Man har ved disse Posteringskunster — lad mig kalde dem saadan — søgt at dække over den Kendsgerning, at Aldersrente er ikke længere vederlagsfri her i Landet. Man kan fra den 1. Oktober 1933 ikke længere faa Aldersrente her i Landet blot ved at opfylde visse Aldersbetingelser og visse Transgbetingelser. Det er nødvendigt, at man desuden Livet igennem har aflastet det offentlige ved Udgifter til Sygekasser og Invalidfonden ved Indbetaling af Præmier. Man kan saa meget, man vil, og det er altsaa det, man fremturer i —, holde Aldersrenten for sig rent regnskabsmæssigt, tage hele Gevinsten for det offentlige ved de forhøjede Præmieforpligtelser paa Invalidforsikringens Regnskab og saa hævde, at Aldersrentens Regnskab fremdeles viser vederlagsfri Aldersrente. Det bliver ikke Sandhed af den Grund. Med et Pennestrøg, ved rent tekniske, redaktionelle Ændringer, som vi har foreslaaet det, kunde man have samlet Invaliderentens og Aldersrentens Regnskaber i en Fond, som man for Tydeligheds Skyld burde have kaldt for Folkeforsikringsfonden. Saa havde dette Forslag talt Sandheden om sit faktiske Indhold. Men